

19. února 1948 přiletěl do Prahy náměstek sovětského ministra zahraničí Valerian Zorin. Navštívil (v jejich soukromých bytech) dva československé ministry, kteří zvažovali, že se přidají k plánovanému protestu proti posilování vlivu KSČ v policii. Ani jeden z nich tak nakonec neučinil, a ze schůze vlády, která proběhla o den později, se omluvili.

20. února 1948 na protest proti snaze KSČ ovládnout policii podalo demisi 12 z 26 ministrů vlády. Premiér a předseda KSČ Klement Gottwald požádal prezidenta Beneše, aby demise ministrům přijal, a vládu doplnil podle jeho návrhu – tedy plně ji obsadil komunisty. Prezident odmítl.

21. února 1948 byly vytvořeny a vyzbrojeny dělnické milice – dělnické bojové jednotky, později nazvané Lidové milice, které existovaly až do roku 1989. Tyto jednotky pochodovaly českými městy a byly připravené zasáhnout, pokud by se situace nevyvíjela tak jak chtěla KSČ.

21. února 1948 proběhla na Staroměstském náměstí v Praze velká demonstrace na podporu KSČ.

23. února 1948 proběhl pochod několika tisíců vysokoškolských studentů na Pražský hrad. Jeho cílem byla podpora prezidenta, aby nepodleh nátlaku komunistů. Prezident Beneš studenty uklidnil, že má situaci pod kontrolou.

V březnu 1948 byl pod okny svého bytu nalezen mrtvý ministr zahraničí Jan Masaryk (neustranný). Případ byl uzavřen jako sebevražda. Někteří historici však o sebevraždě pochybují...

24. února 1948 proběhla hodinová generální stávka, které se zúčastnilo 2,5 milionu občanů po celé republice. Jejím cílem byla podpora KSČ, a vyvinutí tlaku na prezidenta Beneše, aby komunistické požadavky přijal.

24. února 1948 zatkla komunisty ovládaná státní bezpečnost (StB) vybrané politiky nekomunistických stran a obsadila sídla demokratických politických stran.

25. února 1948 demisi podali další dva ministři. Celkem tedy bylo podáno 14 demisí, což byla nadpoloviční většina vlády. Podle ústavy měl prezident vládu odvolat a vypsát předčasné volby, v což demokratické strany doufaly. Prezident Beneš však tentýž den v podvečer podlehl nátlaku Gottvalda, KSČ a „ulice“, přijal demise 14 ministrů a souhlasil s doplněním vlády podle požadavků komunistů. Diktatura KSČ tak mohla začít.

Na podzim 1947 připravila KSČ provokaci při níž se agenti tajné služby ovládané tehdy již komunisty, vydávající se za americké agenty nabídli Pravomilu Raichlovi, armádnímu důstojníkovi, který se netajil svým odporem ke komunistům, spolupráci při přípravě protikomunistického povstání. Raichl provokantům uvěřil. Místo spolupráce s Američany byl však zatčen. KSČ využila případ jako důkaz toho, že nekomunistické strany usilují o převrat.

V květnu 1948 byla přijata nová ústava, v níž měla KSČ zaručeno vládnutí v zemi. Prezident Beneš odmítl ústavu podepsat. Proběhly zmanipulované parlamentní volby, v nichž komunisté získali 87 % hlasů.

Na začátku února 1948 vydal komunistický ministr vnitra Nosek rozkaz k odvolání osmi nekomunistických velitelů pražské policie a jejich nahrazení komunisty. To vyvolalo odpor nekomunistických ministrů, kteří se rozhodli na protest podat demise a vyvolat předčasné volby. V těchto volbách chtěli komunisty porazit. K tomu bylo třeba přesvědčit k demisím nejméně polovinu z 26 ministrů.

V červnu 1948 ze zdravotních důvodů odstoupil prezident Beneš a novým prezidentem byl „zvolen“ předseda KSČ Klement Gottwald. V září 1948 Edvard Beneš zemřel. Již v době únorové krize byl vážně nemocen a často unaven. Někteří historikové upozorňují na to, že „souboj s komunisty“ byl nad jeho síly.

V létě 1947 odmítlo Československo pod nátlakem Sovětského svazu účast na tzv. Marshallově plánu. Šlo o americkou nabídku finanční a hospodářské pomoci válkou zničené Evropě, která měla pomoci bojovat proti rostoucímu vlivu komunistů.

V roce 1946 KSČ zvítězila v parlamentních volbách. Předseda KSČ Klement Gottwald se stal premiérem. KSČ získala ministerstvo vnitra, informací, financí, obchodu a zemědělství. Ve vládě však stále zasedali také ministři nekomunistických stran.

V září 1947 byly třem nekomunistickým členům vlády doručeny balíčky s výbušninou. Byly včas odhaleny a zneškodněny. Stopy ukazovaly na komunisty z Olomouce. Komunistický ministr vnitra Václav Nosek však usilovně mařil vyšetřování.